

[אוצר החכמה]

לכ"ר. ^{אוצר החכמה} מזה נראה כמה הלדוקים
הגדולים מלאים רחם וחלחלה שיעקב
אע"כ קודש קדשים רגל שבמרכבה
ודאג שלא יפול ח"ו כ"כ צעצירות
חמורות וכעין זה מלינו בצבא בן
זוטא שהי' מתנדב אש"ח בכל יום
שדאג פן עבר ח"ו על חייבי כריתות.
ובלי ספק מעורו לא עבר ח"ו על שבות
דשבות. וזהו לימוד גדול לכ"ח שיהי'
מלא רחם. וחיל ורעדה יאחזו. פן
הבעים ח"ו לצורא יתצרך שמו ויתעלה.
כ) ונתן לי לחם לאכול. לכאורה
מלת לאכול מיותר. אמנם כתיב צעצון
חאכלנה וגו'. כי כל מאכל הוא עם
פסולת ונלרך י"ח מלאכות עד שנעשה
פח. כ"ז בא ע"י חטא אדח"ר. ויעקב
אע"כ תיקן כל האפשרות בזה ע"כ
ציקש שיוכל לקבל הלחם שמן הנחינה
יהי' תומ"י מוכן לאכול. ואזי ידע שאין
בו שמן מהחטא ובגד ללבוש חיבת
ללבוש שיהי' צחינת כחנות אור צחל"ק
שמלבוש כזה הוא עיב צבי עולמות.

כא) ושבתי בשלום. יש לדקדק
שאמרו חז"ל סוף צרכות לא יאמר
אדם לחצירו לך בשלום דוד אמר
לאצטלוס לך בשלום ונחלה יתרו אמר
לשלום והלנית. וי"ל כ"ז שאדם הי'
יש לו דרך שילך יותר להגיע לשלימות
כי אין שיטור. והנפטר ממת יאמר לו
לך בשלום כי לא ירווח יותר שלימות
ממה שזכה עד עתה בחייו. ומצרכו
שיגיע להשלימות שהכין לו. שיש מקטרג
שלא להניחו. כדאי' בזה"ק [במין] שזכה
עד לבין הכרובים ושם עיכבו מליכנס
לג"ע. ויעקב אע"כ אמר בשלום אל
בית חצי רגל שבמרכבה שאין יותר
עלי מזה. וכן הי' שזכה ג"כ להיות
מרגלי מרכבה. שלום כזה נייחא ואורה.
וי"ל שגם דהע"ה צריך לבנו שיתגולץ
בו נילון מענין שלום לכך נהרג. שלא
יוסיף לחטוא ודוד העלה אותו מז'
מדורי גיהנם לג"ע כדאי' בגמ' ע"י

שלווח ח' פעמי' בני בני. ואם הי' עוד
חי והוסיף רע לא הי' יכול חציו
להעלותו.

כב) והנה באר בשדה. מקור
הקדושה נקרא באר שיעקב אע"כ ראה
שאף בחילוניות נמלא ג"כ הקדושה.
שדה. מלשון ובשר בשדה עריפה שדרשו
ז"ל על בשר שילא חוץ למחילתו. לשון
הפקר. שהקדושה נמלאת בכל מקום
[רק] שהיא מוסחרת. וזהו והנה
שלשה עדרי לאן רוצים. הוא ג' מיני
הסחרות שיש במחשבה דיבור מעשה.
ולריבין לייגע להסיר ההסחר למלוא
הקדושה וזהו ע"י הכלל ישראל.
שבהכלל ישראל נמלא בכל תורה ומלוא
וגמ"ח. וכמו ששמעתי מפ"ק אא"ז
מו"ר זצ"ל שכל אחד מישראל נמלא
בו נילון אשר מעלה חן לפני השי"ת
וזהו כל קיומו. אך מה שנדמה לאדם
שזכה הוא מעלה חן. רחוק שיהי' זהו.
וממילא על ידי ההתאספות שמוסר
כ"ח שלו להכלל. נעשה הכל אחד. והוא
שלימות. ועי"ז מסירין ההסחר. וזהו
ונאספו שמה כל העדרים וגללו וגו'.
שע"י ההתאספות יכולין לגלגל את
האבן הוא ההסחר. אך לריך כל אחד
לראות שיתן דבר מה לחוך הכלל. אבל
יעקב אע"כ לא הי' לריך לסיוע. שהוא
עלמו הי' השלימות. משום זה כתיב
בו ויגל את האבן הוא צעצמו.

כג) במד"ר באר זה ציהכ"ג ג'
עדרי זה ג' קרואים. אבן גדולה זה
יאה"ר ונאספו כל העדרים זה הציבור.
מבואר שריך כאו"ח לסיוע בכל כחו
לגול האבן. ויחיד ח"ח לקיים כה"ת
שיש כמה מלות שאין מאוי ליחיד רק
בהכלל שכ"ח וותן חלק עבודתו בקודש
לחוך הכלל. מזה נעשה כנס"י שחציב
בכל מיני חיבה לפניו יתצ"ש זהו שלשה
עדרי לאן רוצים. הלא ידעו שכ"ז שלא
יתאספו כל העדרים ח"ח לגול. ומ"מ
רצו בכל כוחם. זהו לימוד שכ"ח לריך